

ת"ד (תל אביב) 4610-12-16 - מדינת ישראל נ' מיה יצחק

ת"ד (תל-אביב-יפו) 4610-12-16 - מדינת ישראל נ' מיה יצחק/שלום תל-אביב-יפו

ת"ד (תל-אביב-יפו) 4610-12-16

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד לוי

נגד

מיה יצחק

ע"י ב"כ עו"ד גיא

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בתל-אביב-יפו

[21.11.2017]

לפני

כבוד השופטת שרית קריספין

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה גרם תאונת דרכים בגין אי שמירת מרחק, עבירה על תקנה 49(א) לתקנות התעבורה ונהיגה בחוסר זהירות, עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה וכן, עבירות של אי הגשת עזרה לנפגע בתאונת דרכים, אי מסירת פרטים לנפגע בתאונת דרכים ואי הודעה למשטרה על גרם תאונת דרכים, עבירות על תקנה 144(א) (2) עד (4) לתקנות התעבורה, בהתאמה ובקשר עם סעיף 38(1) לפקודת התעבורה. על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 3.7.16, נהגה הנאשמת ברכב בתל אביב, ברחוב קיבוץ גלויות, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעה לירידה לכביש 20 לצפון, לא שמרה מרחק מספיק מהרכב שנסע לפניה, בו נהגה עדן הוני, פגעה בו ולאחר האירוע, המשיכה בנסיעה, מבלי לעצור את רכבה, מבלי להושיט עזרה לנהגת, שנחבלה בגופה ומבלי למסור לה את פרטיה.

הנאשמת כפרה, באמצעות בא כוחה, במיוחס לה בכתב האישום.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידה רחל הוני, נהגת הרכב המעורב והוגשו בהסכמה המסמכים הבאים:

ת/1 - הפתק עליו נרשם מספר רכבה של הנאשמת, ת/2 - תמלול שיחה של העדה למוקד 100, ת/3 - הודעת הנאשמת מיום 5.7.16, ת/4 - הודעת הנאשמת מיום 17.7.16, ת/5 - תמונת צילום אוויר של הצומת, ת/6 - מסמכים רפואיים.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותה של עדת התביעה והראיות שהוגשו:
במועד לעיל, נהגה העדה ברכבה, בנתיב השני משמאל, ברחוב קיבוץ גלויות ובמהלך הפניה שמאלה, לכביש 20 לצפון, פגע רכב הנאשמת, שנסעה מאחוריה ברכבה. העדה סימנה לנאשמת לעצור את הרכב ואף חסמה את רכבה, אך זו עשתה תנועה מבטלת בידה, נסעה לאחור, עקפה את רכב העדה והמשיכה בנסיעה.
העדה המשיכה בנסיעה אחרי הנאשמת, תוך כדי שיחה עם מוקד 100, כעולה מ-2/ת, אך במחלף ארלוזורוב, נאלצה להפסיק את הנסיעה אחריה ולנסוע לכיוון הבסיס הצבאי בו שירתה.
העדה רשמה את מספר הרכב במספר מקומות, לרבות על גבי ת/1.
העדה נחקרה והשיבה כי נסעה בנתיב השני משמאל, כאשר לימינה שני נתיבים לנסיעה ישר ולא בנתיב לנסיעה ישר, גם אם במשטרה נרשם מפיה, כי לימינה היה נתיב אחד לנסיעה ישר.
העדה נחקרה והשיבה כי לא תיעדה את הנזק ברכבה, שתוקן תוך פרק זמן קצר.
העדה נחקרה והשיבה כי פנתה לחדר המיון בשעות הצהריים, שכן, נבדקה לפני כן על ידי רופא היחידה בבסיס. פרשת ההגנה
מטעם ההגנה, העידה הנאשמת בלבד ולגרסתה, נהגה בנתיב השני משמאל ואילו המעורבת, שנסעה לימינה, בנתיב לנסיעה ישר, סטתה שמאלה, תוך חציית שטח הפרדה מסומן ו"חתכה" אותה, במהלך הפניה שמאלה בצומת.
הנאשמת, לדבריה, הספיקה לבלום את רכבה, אך המעורבת נבהלה, כנראה, מרעש חזק של הבלמים. לאחר מכן, המשיכה הנאשמת, לדבריה, בנסיעה, תוך מחשבה כי תעצור את הרכב במקום בטוח ותחליף פרטים עם המעורבת, אך כשהגיעה למחלף ארלוזורוב, ראתה כי המעורבת אינה מאחוריה ולא היו לה את פרטיה וכן, לא יכלה להתקשר למשטרה, בהעדר דיבורית ברכבה.
הנאשמת העידה כי לא ידעה כי הייתה מעורבת בתאונת דרכים, אך למרות זאת, היה בכוונתה לעצור על מנת לראות מה המעורבת רוצה ממנה.
הנאשמת נחקרה והשיבה כי לאחר שעצרה את הרכב, הבחינה כי יש נזק ברכב, מתחת לפנס הקדמי.
משנשאלה מדוע סיפרה במשטרה כי הבחינה בנזק על אתר, השיבה כי לא נשאלה מתי הבחינה בנזק ברכבה.
הנאשמת שבה וטענה כי ציפתה שהמעורבת תבין, כי בכוונתה לעצור במקום בטוח.
לשאלות בית המשפט, מדוע לא עצרה את רכבה מיד לאחר הירידה לכביש 20, השיבה "כי זה היה איילון", מדוע לא יצאה במחלף הראשון, השיבה "לא היה איפה לעמוד, אני מכירה את הדרכים, אני מכירה טוב מאוד" וכשנשאלה מדוע לא פתחה את החלון כדי לומר למעורבת כי בכוונתה לעצור בהמשך, השיבה "לא חשבתי על זה".
דיון והכרעה

במקרה שבפני, כפרה הנאשמת, הן באחריותה לגרם תאונת הדרכים והן בעבירות שנעברו, לכאורה, לאחר התאונה. בנוגע לאחריות לגרם תאונת הדרכים, עסקינן בגרסה מול גרסה, כאשר לשיטת המאשימה, מדובר בתאונת חזית אחור, שנגרמה כאשר הנאשמת נסעה בנתיב נסיעת המעורבת ומאחוריה, בעוד שלשיטת ההגנה, מדובר באירוע שהתרחש, כאשר המעורבת נסעה מימינה של הנאשמת וסטתה לפניה בפתאומיות. לא הובאה בפני, מטעם המאשימה, כל ראיה אובייקטיבית, שיש בה כדי ליתן את המשקל הנדרש לגרסתה, כגון, תמונות של הנזק ברכב המעורבת ומכאן, שהמאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה ולא הוכיחה, ברמה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשמת אחראית לגרם תאונת הדרכים. מאידך, בכל הנוגע לעבירות הנוספות בכתב האישום, לגביהן לא נותר ספק בליבי, כי נעברו על ידי הנאשמת. שוכנעתי כי הנאשמת ידעה, ברגע האמת, כי אירעה תאונת דרכים וכי היה מגע בין רכבה לרכב המעורבת, כפי שאף מסרה בהודעתה במשטרה, אך למרות זאת ועל אף שהבינה, כפי שהעידה, כי המעורבת מסמנת לה, בחרה שלא לעצור רכבה במקום התאונה או במקום סמוך וניסתה להרחיק עצמה מהמעורבת ומהאירוע. הנאשמת מסרה במשטרה, כי הייתה מודעת לכך שהמעורבת מסמנת לה לעצור את רכבה, "בגלל המכה שהייתה בינו" - שורות 10-11 ל-4/ת, אך היא לא עצרה, כיוון שהמעורבת היא שפגעה בה ולא להיפך והיא העדיפה להישאר עם הנזק לרכבה, כפי שהיא מוסרת בהמשך ההודעה. לעומת זאת, בבית המשפט, הציגה הנאשמת גרסה שונה לחלוטין, לפיה, היה בכוונתה לעצור, במקום בטוח והיא ציפתה כי המעורבת תבין זאת. הנאשמת לא ידעה להסביר באמצעות איזו טכניקה מחשבתית בדיוק, יכלה המעורבת להבין מה כוונותיה ומדובר בגרסה, שנוסף על היותה "גרסה כבושה", הנה גרסה בלתי סבירה ובלתי הגיונית. הנאשמת יכלה לעצור את רכבה מיד לאחר הפניה שמאלה לכביש 20, בשול הדרך, לחילופין, יכלה לצאת במחלף הראשון ואז לעצור את רכבה ולחילופי חילופין, יכלה ליצור קשר עם המשטרה, בין אם בטלפון ובין אם בתחנת משטרה ולדווח על קרות התאונה, אך בחרה, באופן מודע, שלא לעשות דבר. עדותה של הנאשמת, לא עשתה עלי רושם אמין וזאת בלשון המעטה. לאור כל האמור לעיל, אני מזכה את הנאשמת מעבירות על תקנות 49(א) ו-21(ג) לתקנות התעבורה, אך קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי והוכיחה אשמת הנאשמת מעבר לכל ספק סביר בנוגע לעבירות על תקנות 144(א) (2), (3) ו-(4) לתקנות התעבורה ולכן, אני מרשיעה את הנאשמת בעבירות אלה. ניתנה היום, ג' כסלו תשע"ח, 21 נובמבר 2017, במעמד הצדדים